

נער ג'ינג'י מלא נמשים

מלא חיוך.

רוכב דרך לילות קיץ מאובקים,

ברכב כבד ממוזג-אוויר ומוסיקת-לילה.

פולח בלהבים כבדים אדמה דשנה,

ילד. חורש כמו כל הגדולים

או נוהג בקטפת, ענן אבק ושמש.

מי אתה, מי?

כמו נסתר אחרי הבלורית האדומה,

וכמו כולם, מופיע לפתע במדרכה, לקראת שבת

קצוץ ומסודר, לבוש בירוק מעומלן, נבוך, וכולם צוחקים

על הכומתה, ועל הטירוניות. זה עובר. חוויה....

מי אתה, מי...?

ועובר, והולך למקום אחר, בוודאי בעצב

וכמו אפשר לראות את השקיפות,

את החלל שהותיר אחריו, במדרכות, בבית

בחבורות בהן היית.

דמות שקופה, זיכרון מחוייך, זעקת-שבר.

מי אתה....?

והלוואי ותצלח דרכך. אולי בשדות-כותן-נצחיים.

כולנו אוהבים אותך, גוש בגרוןנו, מלח בעינינו.

חוזרים לבתינו, לשדותינו, השמש - עודנה קיץ, אהובה כרגיל.

ניר פרלסון

(קנדה)

